

# Danielin kirja - Neljäskymmeneskahdeksas

*Profetian paljastaminen: Habakukin näyn, kahden taulun ja jokapäiväisen salaisuuden merkitys raamatuntulkinnassa*

Jeff Pippenger

2024-01-12

Ulai-joen näyn kuvaama tiedon lisääntyminen on se, mikä lopulta kirjoitettiin Habakukin kahdelle taululle.

”Niihin profetioihin, joita he olivat pitäneet toiseen tulemiseen soveltuvina, kietoutui opetusta, joka oli erityisesti mukautettu heidän epävarmuutensa ja jännityksensä tilaan ja rohkaisi heitä odottamaan kärsivällisesti uskossa, että se, mikä nyt oli heidän ymmärrykselleen hämärää, aikanaan tehtäisiin selväksi.

Näiden profetioiden joukossa oli Habakukin 2:1–4:n profetia: ”Minä seison vartiopaikallani ja asetun muurille, ja minä tähystän nähdäkseni, mitä Hän minulle puhuu ja mitä minun on vastattava, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määrääikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä se viivästy. Katso, se sielu, joka on pöyhkeä, ei ole oikeamielinen hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta.”

Jo vuonna 1842 tässä profetiassa annettu kehoitus ”kirjoita näky ja piirrä se selkeästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta” oli johtanut Charles Fitchin laatimaan profeetallisen kartan havainnollistamaan Danielin ja Ilmestyskirjan näkyjä. Tämän kartan julkaisemista pidettiin Habakukille annetun käskyn täyttymyksenä. Kukaan ei kuitenkaan tuolloin huomannut, että samassa profetiassa esitetään näyn toteutumisen näennäinen viivästys — viipymisen aika. Pettymyksen jälkeen tämä raamatunkohta näytti hyvin merkittävältä: ”Sillä näky odottaa vielä määrääikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä valhettele; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, se ei myöhästy.... Vanhurskas on elävä uskonsa kautta.” Suuri taistelu, 391, 392.

Habakukin kaksi taulua ovat profeetallisesti kaksi todistajaa. Raamatullisesti kaksi todistajaa on tuotava yhteen totuuden vahvistamiseksi.

Mutta jos hän ei kuule sinua, ota mukaasi vielä yksi tai kaksi, jotta kahden tai kolmen todistajan suulla jokainen sana vahvistettaisiin. Matteus 18:16.

Kun Habakukin kaksi taulua (vuosien 1843 ja 1850 pioneeriaikataulut) asetetaan päällekkäin, ne vahvistavat ne totuudet, jotka olivat Millerin unen jalokivet. Vuoden 1843 erehdys, joka on esitetty ensimmäisellä taululla, vahvistaa, kun se asetetaan päällekkäin toisen taulun kanssa, näyn viipymisajan. Miller (tuon historian vertauskuvallinen vartija) kysyi, mitä hänen tuli sanoa oman historiansa väittelyn aikana.

Minä seison vartiopaikallani, asetun varustukseen ja valvon nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu ja mitä minä vastaan, kun minua nuhdellaan. Habakuk 2:1.

Herra kehotti Milleriä kirjoittamaan näyn muistiin, ja unessaan hän asetti arkun, jossa näky oli, pöydälle huoneensa keskelle.

Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja kaiverra se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Habakuk 2:2.

Taulut osoittavat siis viivytyksen ajan ja ensimmäisen pettymyksen.

Sillä näky odottaa vielä määräaikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se toteutuu, se ei viivästy. Habakuk 2:3.

Tämän jälkeen kuvataan tiedon lisääntymisen (Millerin jalokivien) synnyttämä kolmivaiheinen koetusprosessi.

Katso, sen sielu, joka on pöyhkeäksi paisunut, ei ole oikeamielinen hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta. Habakuk 2:4.

Nuo garbinančių luomai bus atskleisti išmėginimo proceso, aprašyto Danieliaus dvyliktame skyriuje.

Ja hän sanoi: Mene, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat tekevät jumalattomasti, eivätkä ketkään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät. Daniel 12:9, 10.

Danielin viisaat ovat Matteuksen kahdenkymmenennenviidennen luvun viisaat neitsyet, jotka vanhurskautettiin uskosta, ja jumalattomat olivat ne tyhmat neitsyet, jotka ylpeys paisutti. Millerin unen lopussa jalokivet kuvaavat sen sanoman öljyä kymmenen neitsyen vertauksessa.

”Jumalaa häväistään, kun emme ota vastaan niitä ilmoituksia, jotka hän meille lähettää. Siten me torjumme sen kultaisen öljyn, jonka hän tahtoo vuodattaa sieluihimme välitettäväksi pimeydessä oleville. Kun kuuluu huuto: ’Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan’, ne, jotka eivät ole vastaanottaneet pyhää öljyä, jotka eivät ole vaalineet Kristuksen armoa sydämessään, havaitsevat tyhmien neitsyiden tavoin, etteivät he ole valmiit kohtaamaan Herraansa. Heillä ei itsessään ole voimaa hankkia öljyä, ja heidän elämänsä joutuu perikatoon.” Review and Herald, 20. heinäkuuta 1897.

Millerin jalokivien valo loistaa viimeisinä päivinä kymmenen kertaa kirkkaampana, ja sekä luku kymmenen että valo ovat koetuksen symboleja. Viimeisinä päivinä, joita kuvataan Millerin unen lopussa, Habakukin tauluihin esitetty totuuden valo synnyttää koettelevan sanoman, joka kymmenen neitsyen vertauksessa esitetään keskiyön huudon sanomana. Tuo koettelu prosessi on Millerilaisen historian koetteluprosessin toisto, sillä kymmenen neitsyen vertaus toistuu viimeisinä päivinä kirjaimellisesti.

”Minut ohjataan usein vertausta kymmeneen neitsyeeseen, joista viisi oli ymmärtäväisiä ja viisi tyhmiä. Tämä vertaus on täyttynyt ja tulee täyttymään kirjaimellisesti aivan jokaista

yksityiskohtaa myöten, sillä sillä on erityinen sovellutus tähän aikaan, ja kolmannen enkelin sanoman tavoin se on täyttynyt ja tulee edelleen olemaan nykyinen totuus ajan loppuun asti.”  
Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Kymmenen on koetuksen vertauskuva, ja kymmenen päivän kuluttua Daniel ja ne kolme urhoollista olivat ulkomuodoltaan kauniimpia ja lihavampia kuin ne, jotka söivät Babylonin ruokaa. Habakukissa kuvattu ylpeä, joka eli itsevarmuudesta eikä uskosta, kehitti Babylonin luonteen. Milleriittien historiassa heistä tuli Babylonin tyttäriä, ja Habakukissa juuri paaviuden profeettallisia tunnusmerkkejä käytetään osoittamaan niiden luonne, jotka päättivät olla elämättä uskosta.

Katso, hänen sielunsa, joka on paisunut, ei ole oikea hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta. Niin myös, koska hän rikkoo viinin tähden, hän on ylpeä mies, eikä pysy kotonaan; hän avartaa halunsa tuonelan kaltaiseksi, on kuin kuolema eikä saa kylläänsä, vaan kokoaa luoksensa kaikki kansat ja kerää luoksensa kaikki kansanheimot. Eivätkö kaikki nämä viritä hänestä pilkkalaulua ja ivallista sananlaskua häntä vastaan ja sano: Voi sitä, joka kartuttaa sitä, mikä ei ole hänen omaansa! Kuinka kauan? Ja sitä, joka kuormittaa itsensä paksulla savella! Eivätkö äkisti nouse ne, jotka sinua purevat, ja herää ne, jotka sinua vaivaavat, niin että sinä joudut heille saaliiksi? Koska sinä olet ryöstänyt monia kansoja, kaikki kansojen tähteet ryöstävät sinut, ihmisveren tähden ja maan, kaupungin ja kaikkien niissä asuvaisten väkivallan tähden. Habakuk 2:4–8.

Matteuksen kahdenkymmenenviidenen luvun neitsyiden ylle tullut koettelemusprosessi synnyttää sellaisen palvojen luokan, joka on kehittänyt pohjoisen kuninkaan (paaviuden) luonteen; tämän saman vallan, joka myös “ryösti monia kansoja”. Juuri paavillinen valta saa äkillisen pureman, samoin kuin Iisebel joutui koirien syömäksi.

Näin sanoo Herra: Katso, kansa tulee pohjoisesta maasta, ja suuri kansa nostatetaan maan äärestä. He tarttuvat jouseen ja keihääseen; he ovat julmat eikä heillä ole armoa; heidän äänensä pauhaa kuin meri, ja he ratsastavat hevosilla, asettuneina sotaan kuin sotamiehet sinua vastaan, tytär Siion. Me olemme kuulleet siitä sanoman: meidän kätemme herpoavat; tuska on vallannut meidät, kipu niin kuin synnyttävällä vaimolla. Älkää menkö kedolle älkääkä vaeltako tiellä; sillä vihollisen miekka ja kauhu on joka puolella. Kansani tytär, vyötä itsesi säkkikankaaseen ja kieriskele tuhassa; pukeudu suruun niin kuin ainoasta pojasta, katkeraan valitukseen; sillä hävittäjä tulee äkisti meidän päällemme. Jeremia 6:22–26.

Habakukin kaksi ryhmää ovat ne, jotka vanhurskautetaan uskosta, ja ne, jotka söivät ja joivat Babylonin oppeja. Ne, jotka Millerin unen viimeisissä päivissä esitetään neitsyinä, joko kehittävät Kristuksen luonteen ja saavat siten Jumalan sinetin, tai he kehittävät paavikunnan luonteen ja saavat pedon merkin.

”Aika on tullut, että todellinen valo loistaisi moraalisen pimeyden keskellä. Kolmannen enkelin sanoma on lähetetty maailmaan varoittamaan ihmisiä ottamasta pedon tai sen kuvan merkkiä otsaansa tai käteensä. Tämän merkin vastaanottaminen merkitsee päätymistä samaan ratkaisuun kuin peto on tehnyt ja samojen ajatusten puolustamista suoranaudessa vastakkainasettelussa Jumalan sanan kanssa. Kaikista niistä, jotka vastaanottavat tämän

merkin, Jumala sanoo: 'Hänen on myös juotava Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan; ja häntä on vaivattava tulella ja tulikivellä pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä.'" Review and Herald, 13. heinäkuuta 1897.

Neitsyet, jotka juovat Babylonin viiniä, joutuvat lopulta juomaan Jumalan vihan viiniä. Jesajan kirjassa Efraimin juopuneet ilmaisevat sokean juopumuksensa kääntämällä asiat ylösalaisin, ja tuota tekoa on pidettävä "savenvalajan savena".

"Jatkuvan" määrittelemisen Kristuksen vertauskuvaksi kääntää "jatkuvan" totuuden pääläelle, sillä "jatkuva" on saatanallinen vertauskuva. Millerin määritelmä, jonka mukaan "jatkuva" tarkoittaa pakanuutta, on suoranaisesti esitettyä Habakukin tauluissa. Millerin löytö Tessalonikalaiskirjeen kohdasta, joka antoi hänelle mahdollisuuden ymmärtää, että pois otettiin pakanuus, jotta "synnin ihminen", joka istuu Jumalan temppelissä, tulisi ilmestetyksi, on Toisen Tessalonikalaiskirjeen toisen luvun ensisijainen totuus.

"Luin edelleen enkä voinut löytää muuta tapausta, jossa se [jokapäiväinen] esiintyi, kuin Danielissa. Otin sitten [konkordanssin avulla] ne sanat, jotka olivat sen yhteydessä, 'ottaa pois'; hän ottaa pois jokapäiväisen; 'siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen poistetaan', jne. Luin edelleen ja ajattelin, etten saisi tekstistä mitään valoa; lopulta tulin kohtaan 2. Tessalonikalaiskirje 2:7, 8. 'Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää, pidättää, kunnes hän poistuu tieltä, ja silloin tuo laiton ilmestyy', jne. Ja kun olin tullut siihen tekstiin, oi, kuinka kirkkaana ja loistavana totuus näyttäytyi! Siinä se on! Se on jokapäiväinen! No niin, mitä Paavali tarkoittaa sillä, 'joka nyt pidättää', tai estää? 'Synnin miehellä' ja 'laittomalla' tarkoitetaan paaviutta. No niin, mikä estää paaviutta tulemasta ilmi? Mikäpä muu kuin pakanuus; no niin, silloin 'jokapäiväisen' täytyy tarkoittaa pakanuutta." —William Miller, Second Advent Manual, s. 66." Advent Review and Sabbath Herald, 6. tammikuuta 1853.

"Jatkuvan" merkitys Tessalonikalaiskirjeessä, jonka Miller havaitsi olevan kyseisen kohdan ensisijainen totuus. Kun Paavali yksilöi ne, jotka eivät rakasta totuutta ja jotka sen tähden saavat voimakkaan eksytyksen, hän epäilemättä osoittaa totuuden vihaamisen yleisessä merkityksessä, mutta se totuus, johon kohdassa välittömästi viitataan, on se totuus, että "jatkuva" edustaa pakanallista Roomaa.

Ruumiin lamppu on silmä. Jos siis silmäsi on kirkas, koko ruumiisi on oleva täynnä valoa. Mutta jos silmäsi on paha, koko ruumiisi on oleva täynnä pimeyttä. Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan se pimeys! Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä joko hän vihaa toista ja rakastaa toista, taikka hän liittyy toiseen ja halveksii toista. Te ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Matteus 6:22–24.

On olemassa vain rakkaus totuuteen tai totuuden vihaaminen. Välimuotoa ei ole. Se väkevä eksytys, joka kohtaa Matteuksen kahdenkymmenenviiden luvun tyhmiä neitsyitä, perustuu siihen, että he hylkäävät Millerin jalokivien valon, joka edustaa lopullista koetusta. Muinaisen Israelin viimeinen koetus oli heidän kymmenes koetuksensa, ja Millerin jalokivet loistavat viimeisinä päivinä kymmenen kertaa kirkkaammin. Millerin jalokivien hylkäämisen vertauskuva on

”jokapäiväinen”, jonka Efraimin juomarit käänsivät ylösalaisin adventismin kolmannessa sukupolvessa. ”Jokapäiväinen” on pakanallisuuden saatanaallinen vertauskuva. Juomarit toivat käyttöön väärennetyn jalokiven, jonka he toivat luopiosta protestantismista ja joka määrittää ”jokapäiväisen” Kristuksen vertauskuvaksi.

Millerin ymmärrystä hänen jalokivistään rajoitti se historia, jonka keskellä hänet herätettiin. Vakuuttuneena siitä, että toinen tulemus oli seuraava profeettallinen tapahtuma, paaviuden kuolettava haava vuonna 1798 saattoi hänen näkemyksessään edustaa ainoastaan Danielin toisen luvun neljättä ja viimeistä maallista valtakuntaa. Millerin ymmärrystä rajoitti myös hänen käsityksensä ”jokapäiväisestä”, sillä hänen todistuksensa mukaan hänet johdatettiin ilmestyksen kautta erityiseen tutkimismenetelmään, ja hän totesi käyttäneensä Raamattuaan, Crudenin konkordanssia sekä lukeneensa joitakin sanomalehtiä. Hänen päätöksensä tutkia sillä tavoin oli yksinkertaisesti tullut hänen mieleensä.

”Niiden kahdentoista vuoden aikana, jolloin olin deisti, luin kaikki tarinat, jotka vain saatoin löytää; mutta nyt minä rakastin Raamattua. Se opetti Jeesuksesta! Mutta yhä paljon Raamatussa oli minulle hämärää. Vuonna 1818 tai 1819, keskustellessani erään ystäväni kanssa, jonka luona olin käymässä ja joka oli tuntenut minut ja kuullut minun puhuvan silloin, kun olin deisti, hän kysyi varsin merkitsevästi: ’Mitä ajattelet tästä tekstistä ja tuosta?’ viitaten niihin vanhoihin tekstikohtiin, joita vastustin ollessani deisti. Ymmärsin, mihin hän tähtäsi, ja vastasin: jos annat minulle aikaa, minä kerron sinulle, mitä ne merkitsevät. ’Kuinka paljon aikaa tarvitset?’ En tiedä, mutta minä kerron sinulle, vastasin, sillä en voinut uskoa, että Jumala olisi antanut ilmoituksen, jota ei voisi ymmärtää. Silloin päätin tutkia Raamattuani uskoen, että voisin saada selville, mitä Pyhä Henki tarkoitti. Mutta heti kun olin tehnyt tämän päätöksen, mieleeni tuli ajatus: ’Entä jos löydät kohdan, jota et voi ymmärtää; mitä silloin teet?’ Silloin mieleeni tuli tämä tapa tutkia Raamattua: minä otan sellaisten kohtien sanat, seuraan niitä halki Raamatun ja saan tällä tavoin selville niiden merkityksen. Minulla oli Crudenin konkordanssi, jota pidän maailman parhaana; niinpä otin sen ja Raamattuni, istuuduin kirjoituspöytäni ääreen enkä lukenut mitään muuta, paitsi vähän sanomalehtiä, sillä olin päättänyt saada tietää, mitä Raamattuni tarkoitti. Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65.

Millerin jalokiviä ei ainoastaan tunnistettu hänen tutkimusmenetelmänsä perusteella, vaan myös suorana ilmoituksena Jumalalta.

”Jumala lähetti enkelinsä vaikuttamaan erään maanviljelijän sydämeen, joka ei ollut uskonut Raamattuun, johdattaakseen hänet tutkimaan profetioita. Jumalan enkelit kävivät toistuvasti tuon valitun luona ohjatakseen hänen ajatuksiaan ja avataksensa hänen ymmärrykselleen profetioita, jotka olivat aina olleet Jumalan kansalle hämääviä. Totuuden ketjun alku annettiin hänelle, ja häntä johdatettiin eteenpäin etsimään lenkki lenkiltä, kunnes hän katseli Jumalan sanaa ihmetellen ja ihaillen. Hän näki siinä täydellisen totuuden ketjun. Tuo sana, jota hän oli pitänyt inspiroimattomana, avautui nyt hänen katseensa eteen kauneudessaan ja kirkkaudessaan. Hän näki, että yksi Raamatun kohta selittää toista, ja kun jokin jae oli hänen ymmärrykselleen suljettu, hän löysi Sanan toisesta kohdasta sen, mikä selitti sen. Hän suhtautui Jumalan pyhään sanaan ilolla sekä syvimmillä kunnioituksella ja pyhällä pelolla.”

Early Writings, 230.

Kun sisar White toteaa, että ”Jumala lähetti enkelinsä” Millerin luo, tämä ilmaisee, että Millerin luo lähetetty enkeli oli Gabriel, sillä ilmaus ”hänen enkelinsä” on Gabrielille annettu nimitys.

Enkelin sanat: ”Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä”, osoittavat, että hänellä on korkeasti kunnioitettu asema taivaallisissa esipihoissa. Tullessaan sanoman kanssa Danielin luo hän sanoi: ”Eikä ole ainoatakaan, joka minun rinnallani pysyisi vahvana näissä asioissa, paitsi Miikael [Kristus], teidän ruhtinaanne.” Daniel 10:21. Gabrielista Vapahtaja puhuu Ilmestyskirjassa sanoen, että ”Hän lähetti ja ilmoitti sen enkelinsä kautta palvelijalleen Johannekselle.” Ilmestys 1:1. Alfa ja omega, 99.

Gabriel ja muut enkelit lähetettiin ohjaamaan Millerin mieltä ja ”avaamaan hänen ymmärrykselleen profetiat, jotka olivat aina olleet pimeitä Jumalan kansalle”. Hänen sanomansa ei muodostunut ainoastaan hänen tutkimusmenetelmänsä kautta, vaan myös jumalallisen ilmoituksen kautta. Juuri se menetelmä, jota hän käytti Raamatun tutkimiseen, oli tullut hänen mieleensä. Kun Jumala tuo totuuden mieleemme, se on jumalallista ilmoitusta, toisin kuin silloin, kun totuuteen päädytään Raamattua oikein jakamisen prosessin kautta. Miller teki molempia, mutta jumalallisen ilmoituksen täytyi olla osa sitä, kuinka Miller tuli ymmärtämään ”jokapäiväisen” aihetta.

Miller ei olisi tunnistanut Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeiden yhdeksästä kahteentoista sukupuolivaihtelua, sillä hänellä oli ainoastaan Raamattu ja konkordanssi, josta puuttuu kaikki raamatullisia kieliä koskeva tieto. Hän ei olisi nähnyt eroa sanojen ”sur” ja ”rum” välillä, jotka molemmat on käännetty sanalla ”ottaa pois”. Hän ei olisi nähnyt eroa sanojen ”miqdash” ja ”qodesh” välillä, jotka molemmat on käännetty sanalla ”pyhäkkö”.

Hän ei olisi nähnyt sen sanan ”tamid” totuutta, joka esiintyy Raamatussa sata neljä kertaa. Totuus, jota hän ei olisi voinut nähdä (ja joka on myös se totuus, jonka hän kuitenkin näki), oli tämä: niistä sadasta neljästä kerrasta, jolloin heprean sanaa ”tamid” käytetään Raamatussa, ainoastaan Danielin kirjassa heprean sanaa ”tamid” käytetään substantiivina. ”Tamid” on heprean sana, joka merkitsee ”jatkuva”, ja Danielin kirjassa se on käännetty ilmauksella ”jokapäiväinen”.

Vain Danielin kirjassa sanaa käytetään substantiivina, ja kaikki muut yhdeksänkymmentäyhdeksän kertaa sitä käytetään adverbina. Tästä syystä, kun King James -raamatun kääntäjät joutuivat kohtaamaan sen, että Daniel käytti sanaa viisi kertaa substantiivina, samalla kun kaikki muut Raamatun kirjoittajat käyttivät sanaa yhdeksänkymmentäyhdeksän kertaa adverbina, todistusaineiston paino pakotti heidät korjaamaan Danielin tavan käyttää sanaa substantiivina. Korjatakseen Danielia he lisäsivät Sanaan sanan ”uhri” ja muuttivat siten substantiivin adverbiksi. Ja sitten korjatakseen kääntäjät Ellen White sai innoituksen merkitä muistiin, että hän ”näki ’jokapäiväiseen’ liittyen, että sana ’uhri’ oli lisätty ihmisen viisauden perusteella eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean näkemyksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huodon.”

Miller pyrki oman todistuksensa mukaan ymmärtämään ”jokapäiväisen”, minkä hän lopulta teki 2. Tessalonikalaiskirjeessä. Mutta myös oman todistuksensa mukaan hän, pyrkiessään ymmärtämään jotakin sanaa, tarkasteli jokaista kohtaa, jossa sanaa käytettiin, ja tätä sanaa käytetään Raamatussa

yhdeksänkymmentäyhdeksän muuta kertaa. Kuitenkin hänen todistuksensa ”jokapäiväisestä” on, ettei hän löytänyt sitä mistään muualta kuin Danielin kirjasta, kun hän lausui: ”Luin edelleen enkä voinut löytää mitään muuta tapausta, jossa se [jokapäiväinen] esiintyi, paitsi Danielissa.” Miller johdatettiin jalokivien luo ei ainoastaan hänen tutkimusmenetelmänsä kautta, vaan myös jumalallisen ilmoituksen kautta, joka annettiin hänelle enkelien palvelutyön välityksellä.

Tästä syystä hänen käsityksensä ”jokapäiväisestä” oli oikea, mutta rajoittunut. Hän ei voinut havaita, että niistä viidestä kerrasta, jolloin ”jokapäiväiseen” viitataan Danielin kirjassa, yksi niistä kolmesta kerrasta, jolloin ”jokapäiväinen” ”otetaan pois”, edusti eri merkitystä kuin ne kaksi muuta kertaa. Yhdellä kertaa ”jokapäiväiseen” liittyy heprean sana ”rum”, ja ne kaksi muuta kertaa siihen liittyy heprean sana ”sur”. Molemmat sanat käännetään merkityksellä ottaa pois, mutta Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeessa yksitoista ”rum” merkitsee ”korottaa ja ylistää”, ja yhdennentoista luvun jakeessa kolmekymmentäyksi sekä kahdennentoista luvun jakeessa yksitoista sana ”sur” merkitsee ”poistaa”.

Teologit, jotka syövät ja juovat Babylonian ruokavaliota, väittävät, että poistitpa jonkin asian tai korotitpa jonkin asian, molemmat edustavat eräänlaista poistamista, joten molemmat sanat on ymmärrettävä saman merkityksen omaaviksi. He väittävät, että ne kolme kertaa, jolloin ”jokapäiväinen” ”otetaan pois”, tarkoittavat aina poistamista, ja näin tehdessään he katsovat, että Daniel oli huolimaton sanavalinnassaan. He eivät sano sitä avoimesti, mutta päätelmän kautta he opettavat, että Danielin olisi pitänyt käyttää sanaa ”sur” kaikissa kolmessa esiintymässä, sillä teologien mukaan hän muka tarkoitti samaa asiaa joka kerta, kun ”jokapäiväinen” ”otettiin pois”.

He tekevät saman sanojen ”miqdash” ja ”qodesh” kanssa, jotka molemmat on käännetty sanalla ”sanctuary” kahdeksannen luvun jakeissa yksitoista–neljätoista. Jokaisessa näiden neljän jakeen ”sanctuary”-viittauksessa he väittävät, että ne kaikki tarkoittavat Jumalan pyhäkköä. Tämän päätelmän mukaan Danielin olisi jälleen pitänyt käyttää sanaa ”qodesh” kaikissa kolmessa viittauksessa eikä sanaa ”miqdash” jakeessa yksitoista. Miller ei olisi tunnistanut näiden sanojen välistä eroa, mutta nykyajan teologit tunnistavat sen, ja tehdessään niin he vaativat, ettei mitään eroa tulisi myöntää. Kuitenkin Miller, joka ei tunnistanut sanojen välisiä eroja, päätyi nykyajan teologien käsityksen vastaiseen ymmärrykseen.

Todellisuus on se, että Daniel oli äärimmäisen huolellinen kirjoittaja, joka tunsu heprean kielen ja jonka katsottiin olevan kymmenen kertaa viisaampi kuin kaikki muut Babylonin viisaat miehet, jotka hekin olivat omassa yhteiskunnassaan hyvin älykkäitä miehiä. Jos kukaan tunsu heprean kielen oikean käytön ja sen, kuinka se tuli tuossa nimenomaisessa historiassa asianmukaisesti esittää, niin Daniel. Jos Daniel käytti eri sanoja, se johtui siitä, että niiden oli tarkoitus välittää eri merkityksiä, joita hän tietoisesti pyrki ilmaisemaan. Kun tunnustetaan Danielin erillinen käyttö niistä sanoista, jotka on käännetty joko ”pyhäköksi” tai ”pois ottamiseksi”, ne vahvistavat Millerin käsityksen ”jokapäiväisestä”, jonka Miller tunnisti juuri siinä kohdassa, jossa Paavali osoittaa, että ne, jotka vihaavat totuutta, ovat määrätty ottamaan vastaan väkevän eksytyksen.

Ne, jotka vihaavat totuutta ja uskovat valheen, joka synnyttää väkevän eksytyksen, esitetään myös Efraimin juoppoina, jotka kuvataan kahtena luokkana. Toinen luokka on oppinut johto, ja toinen

luokka on oppimaton maallikkojoukko, joka kuulee vain sen, mitä oppineet heille opettavat. He ovat niitä, jotka kätkeytyvät valheiden alle ja tekevät liiton kuoleman kanssa. He ovat niitä, joiden sielu on paisunut Habakukin toisessa luvussa, ja he ovat Matteuksen kahdennessakymmenennessäviidennessä luvussa mainitut tyhmät neitsyet. He ovat niitä, jotka hylkäävät Millerin unen perustavat totuudet, jotka loistavat lopussa kymmenen kertaa kirkkaammin (kuvaten nyky-Israelin kymmenettä ja viimeistä koetusta), kuten muinaisen Israelin kymmenes ja viimeinen koetus esikuvallisesti osoittaa.

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

Ja Herra sanoi Moosekselle: Kuinka kauan tämä kansa pitää minua halveksittuna, ja kuinka kauan kestää, ennen kuin he uskovat minuun, kaikista niistä merkeistä huolimatta, jotka minä olen tehnyt heidän keskuudessaan? Minä lyön heitä rutolla ja hylkään heidät perintöosastani, mutta sinusta minä teen kansan, suuremman ja väkevämmän kuin he. Ja Mooses sanoi Herralle: Silloin egyptiläiset saavat kuulla siitä, sillä sinä veit tämän kansan voimallasi heidän keskeltään. Ja he kertovat sen tämän maan asukkaille; sillä nämä ovat kuulleet, että sinä, Herra, olet tämän kansan keskellä, että sinä, Herra, olet nähty kasvoista kasvoihin ja että sinun pilvesi seisoo heidän yllään ja että sinä kuljet heidän edellään päivällä pilvenpatsaassa ja yöllä tulipatsaassa. Jos sinä nyt surmaat kaiken tämän kansan kuin yhden miehen, niin ne kansat, jotka ovat kuulleet sanoman sinusta, puhuvat sanoen: Koska Herra ei kyennyt viemään tätä kansaa siihen maahan, jonka hän oli heille valalla luvannut, hän tappoi heidät erämaassa. Ja nyt, minä rukoulen, osoittautukoon minun Herrani voima suureksi, niin kuin sinä olet puhunut sanoen: Herra on pitkämielinen ja suuri armossa, hän antaa anteeksi vääryyden ja rikkomuksen, mutta ei suinkaan jätä syyllistä rankaisematta, vaan kostaa isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen asti. Anna siis, minä rukoulen, anteeksi tämän kansan vääryys sinun armosi suuruuden mukaan, niin kuin olet antanut anteeksi tälle kansalle Egyptistä tähän saakka. Ja Herra sanoi: Minä annan anteeksi sinun sanasi mukaan. Mutta niin totta kuin minä elän, koko maa on tuleva täyteen Herran kirkkautta. Mutta totisesti, ne miehet, jotka ovat nähneet minun kirkkauteni ja ne tunnusteet, jotka minä tein Egyptissä ja erämaassa, ja jotka nyt nämä kymmenen kertaa ovat kiusanneet minua eivätkä ole kuulleet minun ääntäni, eivät totisesti saa nähdä sitä maata, jonka minä valalla lupasin heidän isillensä; ei yksikään niistä, jotka minua halveksivat, saa sitä nähdä. Mutta palvelijani Kaaleb, koska hänessä on ollut toinen henki ja hän on kokonaan seurannut minua, hänet minä vien siihen maahan, johon hän meni, ja hänen siemenensä saa ottaa sen omakseen. 4. Mooseksen kirja 14:11–24.